

El Xalet del CEC de la Molina, l'interior

HANNÍBAL CLIMENT > TEXT I FOTO

És un edifici amb moltes històries i poca història, pioner en el seu gènere. A més, és un referent per als esports d'hivern al nostre país. No es pot parlar d'esquí sense mencionar les primeres instal·lacions d'aquest esport de tota la península: les de la Molina. I aquestes instal·lacions deuen els seus orígens esportius al Xalet.

En els tombants del primer quart del s. xx, el jovent fill de la classe benestant, bàsicament de Barcelona, buscava noves emocions en activitats tan sanes com allò que aleshores s'anomenà esport. L'excursionisme i la possibilitat de descobrir i gaudir de la muntanya en un lloc relativament accessible gràcies al ferrocarril feren de la Molina el primer lloc on es practicaren assíduament els anomenats esports d'hivern. El Centre Excursionista de Catalunya decidí comprar una petita edificació ramadera, el Porxo Nou del Sitjar, per establir-hi un refugi on passar les nits dels caps de setmana còmodament. Es féu la compra l'any 1924, i el 1925 ja s'inaugurà l'obra de Josep Danès, amb una contribució dels socis que pujava a 200.000 pessetes, i un deute pendent de 50.000 més. Aquesta tendència, en la dilatada trajectòria del centre, seria freqüent. Les inversions es feren en plaer, bones estones i gaudi del medi natural, però moltes vegades acumularen grans pèrdues que a la llarga han dut el Xalet al seu punt actual.

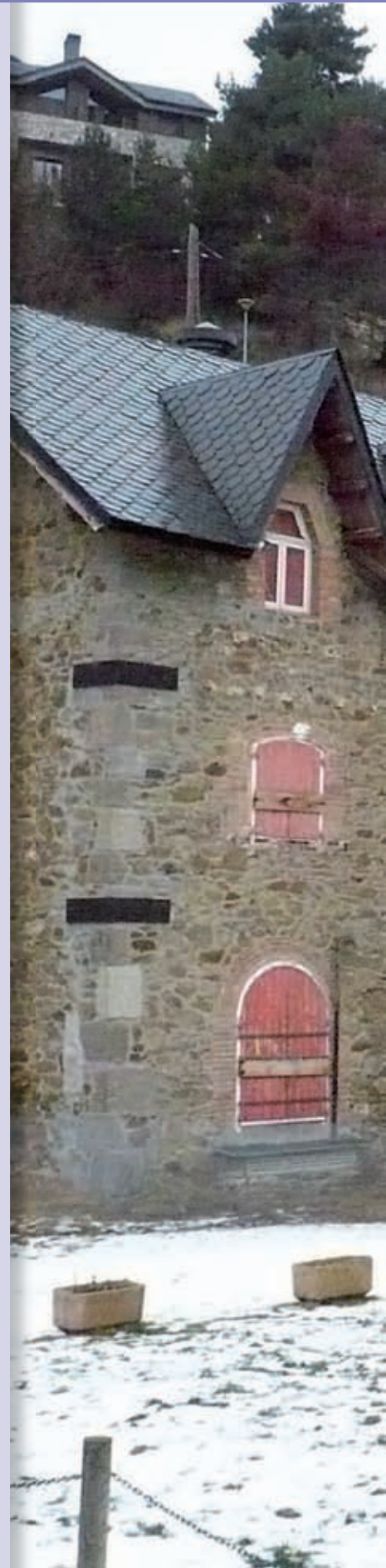
El Xalet és fruit de la manera d'entendre la vida en una època. El CEC també aixecà el refugi d'Ulldeter, germà del de la Molina, i tots dos són contemporanis del camp de les Corts del FC Barcelona i de les piscines del Club de Natació. Prohoms com Hans Gamper, Bernat Picornell i Ignasi Folch Girona –aquest últim fundador del Xalet– formaren la trilogia de ciutat, mar i muntanya, que tan bé definia el concepte de lleure i país, en un moment històric ple d'inquietuds polítiques.

El Xalet ha viscut moltes contrarietats: durant la Guerra Civil fou caserna, i en el moment de la retirada s'hi hostatjaven brigades internacionals amb l'ordre de reduir-lo a cendres en el moment de ser abandonat. Però per fortuna o bona voluntat es retiraren amb pressa, i el Xalet subsistí. Passada la guerra, s'hi recuperà l'activitat, però les inundacions de 1940 i la gran nevada de 1941 en frenaren la recuperació. Tot i així, l'afluència de visitants no parà de créixer. Pocs anys després s'inaugurà el primer remuntador, que inicià l'era de l'esquí modern.

En aquella època, el Xalet experimentà una notable ampliació. Se li adjuntà una ala nova i es construí la capella. Però ha restat així fins als nostres dies, en activitat fins fa relativament poc, sota una pàtina de decrepitud i nostàlgia. En canvi, la Molina, la seva filla, ha crescut fins convertir-se en el que és avui.

Els nostres temps han donat l'estocada final al Xalet. En un moment d'eufòria constructiva i bonança econòmica s'ha posat fi a la vida del centre. Especuladors sense escrúpols buscaren un fi menys social a les parets que acolliren les primeres generacions d'esquiadors, i ara el seu futur és incert. Tots els que hem passat a la Molina la major part dels hiverns de la nostra vida mirem amb nostàlgia aquelles parets. Jo, pel que varen viure i m'han explicat els meus pares i, més tard, pels meus anys d'esquí frenètics entre equips de competició i escoles d'esquí. Per a mi el Xalet era el millor lloc per fer el cafè el dissabte a la tarda, en un ambient ple d'història, poblat d'avis amb jerséis de coll alt amb sanefes antiquades, amb pantalons de vellut i transitant lentament, mig somnolents, recordant les gestes d'altres temps pujant muntanyes.

El Xalet mereixeria algun tipus de protecció per part de les administracions competents, ja que efectivament les nostres generacions no fem justícia al llegat de les anteriors. Però tal vegada aquesta manera de fer també sigui un fruit de la modernitat.

inaccessible

